

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3188/2019. (VII. 10.) AB VÉGGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.086/2018/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Mfv.II.10.086/2018/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, I. cikk (1)–(3) bekezdései, II. cikke, XII. cikk (1) és (2) bekezdései, XXIII. cikk (8) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, valamint 28. cikke sérelmére hivatkozással.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben előterjesztett beadvány, valamint a bíróságok által megállapított tényállás és a hozott határozatok alapján az alábbiakban összegezhető.
- [3] 1.1. Az indítványozó 2001 augusztusától állt közszolgálati jogviszonyban az egyik megyei önkormányzattal, 2008-tól a hivatal vagyongazdálkodási csoportjában jogtanácsosi munkakört látott el. 2011. december 22-én az önkormányzat jegyzője – a megyei önkormányzatok konszolidációjáról, a megyei önkormányzati intézmények és a fővárosi önkormányzat egyes egészségügyi intézményeinek átvételéről szóló 2011. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Möktv.) alapján 88 köztisztviselő átvételét ajánlotta fel a kormány megbízottnak, köztük az indítványozó átvételét is, aki ekkor fizetés nélküli szabadságát töltötte gyermeke gondozása céljából. Az átvételre ajánlott személyek között több gyeden, gyesen lévő köztisztviselő is volt. A kormány megbízott 2011. december 23-án tájékoztatta a megyei közgyűlés elnökét arról, hogy mely köztisztviselők foglalkoztatásához és átvételéhez járul hozzá, akik között az indítványozó nem szerepelt. A kormányhivatalhoz átvett alkalmazottak között voltak gyeden, gyesen lévők is.
- [4] Az indítványozót foglalkoztató megyei önkormányzat jegyzője 2011. december 30-án írásban arról tájékoztatta az indítványozót, hogy a kormány megbízott a foglalkoztatásához nem járult hozzá, ezért közszolgálati jogviszonya 2011. december 31-én a törvény erejénél fogva megszűnik, ugyanezen a napon okiratot állított ki az indítványozó közszolgálati jogviszonyának megszűnéséről. A megyei önkormányzat az indítványozó jogviszonyának megszűnését megelőzően és azt követően is foglalkoztatott köztisztviselőket jogtanácsosként.
- [5] 1.2. Az indítványozó keresete folytán eljáró elsőfokú bíróság megállapította, hogy a munkáltató intézkedésével jogellenesen szüntette meg az indítványozó jogviszonyát, ezért kötelezte átalány-kártérítés és kamatai megfizetésére. A bíróság ítéletében rámutatott arra, hogy az indítványozó nemcsak olyan feladatokat látott el a munkáltatónál, amelyeket a Möktv. érintett, hanem olyan jogtanácsosi feladatköre is volt, amelyek a megyei önkormányzatnál maradtak. A bíróság álláspontja szerint az intézmények állami tulajdonba kerülése önmagában tehát nem adott alapot arra, hogy a munkáltató automatikusan a Möktv. 13. § (1)–(3) bekezdései hatálya alá tartozónak tekintse az indítványozót, így – a bíróság következtetése szerint – az önkormányzat hivatala megalapozatlanul ajánlotta fel átvételre az indítványozót, és a kormány megbízott nyilatkozata alapján jogellenesen szüntette meg annak jogviszonyát. A bíróság ugyanakkor nem osztotta azt az indítványozói hivatkozást, mely szerint a közszolgálati jogviszony csak a közszolgálatot szabályozó törvényben meghatározott módon és esetekben szűnhet meg a törvény erejénél fogva, mivel a Möktv. 13. § (6) bekezdése további megszűnési okokról rendelkezett, emiatt nem kellett felmentési időt biztosító felmentéssel megszüntetni a jogviszonyt, és nem kellett vizsgálni azt sem, hogy az érintett köztisztviselő felmentési védelem hatálya alatt áll-e vagy sem. Nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság az indítványozó egyenlő bánásmód követelményének megsértésére

vonatkozó érvelését sem figyelemmel arra, hogy a kormányhivatal az indítványozóval hasonló helyzetben lévő köztisztviselők közül több személyt átvett, másokat viszont nem.

- [6] 1.3. A peres felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azal, hogy a munkáltatót terhelő átalány-kártérítés utáni kamatfizetésre kötelezést mellőzte. A bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a Möktv. értelmező rendelkezése szerint az indítványozó által ellátott jogi tevékenység valóban funkcionális tevékenységnek minősült, ez azonban önmagában nem adott alapot az indítványozó átvételre történő felajánlásának, hiszen a munkáltató vagyona az állami tulajdonba kerüléssel csökkent ugyan, így az ezzel kapcsolatos feladat is kevesebb lett, azonban teljes mértékben nem szűnt meg. A bíróság mindebből arra a következtetésre jutott, hogy az intézmények átadásával az indítványozó munkaköre nem szűnt meg a munkáltatónál, csak annak mértéke csökkent, ami azonban nem adott alapot az indítványozó átvételre történő felajánlására, ezért a munkáltató eljárása jogellenes volt.
- [7] 1.4. Az indítványozó és a munkáltató felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria az ügy érdemére nézve a másodfokú jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az indítványozó keresetét a munkáltató vonatkozásában is elutasította, miután a munkáltató felülvizsgálati kérelmét megalapozottnak ítélte. Felülvizsgálati döntése indokolásában a Kúria rámutatott arra, hogy a Möktv. 13. § (1)–(3) bekezdései nem a foglalkoztatottak munkaköréről szólnak, így azok nem munkakörük szerint kerültek át az intézményfenntartó központokhoz, hanem az általuk ellátott feladatok alapján. Ennek megfelelően, amennyiben az érintett köztisztviselő ellátott valamilyen, a Möktv. szerinti feladatot, úgy az intézményfenntartó központ állományába került, kivéve, ha ehhez a kijelölt szerv vezetője vagy a kormány megbízott nem járult hozzá. A törvény értelmében önmagában a foglalkoztatottak által ellátott feladatok alapján kellett megtennie a munkáltatónak a felajánlást, és a kijelölt szerv vezetője vagy a kormány megbízott döntése alapján kellett az érintett foglalkoztatottakat az intézményfenntartónál továbbfoglalkoztatni.
- [8] A Kúria rámutatott arra is, hogy az ügyben irányadó jogszabály nem rendelkezett arról, hogy a megyei önkormányzatoknál megmaradó feladatok határozzák meg azt, hogy az érintett köztisztviselő átkerülhet-e az intézményfenntartó központok foglalkoztatási állományába vagy sem, ennek megfelelően a munkáltatónak nem volt olyan mérlegelési kötelezettsége, hogy maradtak-e olyan feladatai, amelyeket az indítványozó képzettsége alapján elláthatott volna, illetve amelyek korábban részét képezték munkaköri feladatainak vagy sem. A Kúria álláspontja szerint a vonatkozó rendelkezés alapján a munkáltató jogszerűen jelölte meg az indítványozót azok között a személyek között, akik az általuk ellátott feladatok alapján átkerülnek az intézményfenntartó központ állományába, mivel – a Kúria értékelése alapján – a törvény rendelkezése szerint „a feladatok személyhez, és nem munkakörhöz kötöttek voltak, ennek megfelelően egyéb munkaköri feladatok ellátása esetén is felajánlható volt e személyeknek feladatokkal együtt történő átadása.” A Kúria megítélése szerint „[p]erdöntő jelentősége az adott ügyben annak volt, hogy az I. rendű alperes [a munkáltató] jogszerűen jelölhette ki a felperest [az indítványozót] az általa korábban ellátott feladatok alapján azon személyek között, akik az intézményfenntartó központhoz kerülnek át, az ehhez szükséges hozzájárulást pedig a kormány megbízott a jogszabály által biztosított mérlegelési jogköre alapján jogszerűen tagadhatta meg. Mindezek alapján a felperes közszolgálati jogviszonya a törvény erejénél fogva szűnt meg.”
- [9] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, amelyben a Kúria Mfv.II.10.086/2018/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel az – álláspontja szerint – sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az I. cikk (1)–(3) bekezdéseit, II. cikkét, a XII. cikk (1)–(2) bekezdéseit, a XXIII. cikk (8) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit és 28. cikkét. Az indítványozó indítványában utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés alapján már vizsgálta a Möktv. egyes – a bíróságok által az ügyében is alkalmazott – rendelkezéseit, és ennek eredményeként a 3074/2013. (III. 14.) AB határozatában a kezdeményezést elutasította, „ugyanakkor meghatározta azokat a kereteket, amelyek érvényesülése esetén az Alaptörvénynek megfelelőség biztosított.”
- [10] Az indítványozó a támadott bírói döntés kritikájaként fogalmazza meg azt, hogy a felülvizsgálati érvelés téves következtetéseket tartalmaz a munkáltatói intézkedés jogszerűségére nézve, és helytelenül jelölte meg a döntés az ügyében a vizsgálandó, illetve perdőntő jelentőségűnek minősített kérdések körét is. A Kúria az indítványozó meglátása szerint „helytelenül” állapította meg, hogy a kormány megbízott a jogszabály által biztosított

mérlegelési jogkörében jogszerűen tagadta meg a foglalkoztatásához szükséges hozzájárulást, és kifogásolja azt is, hogy a kormányhivatal eljárására vonatkozó érdemi észrevételét a Kúria nem vizsgálta arra tekintettel, hogy a megsérteni állított jogszabályhelyet nem jelölte meg. A támadott ítélet további kritikáját fogalmazza meg az indítványozó annak rögzítésével, hogy „[a] jogszabály (MÖK tv.) a céljával és rendeltetésével, illetőleg az Alaptörvénnyel ellentétesen került alkalmazásra, törvényes indok nélkül, önkényesen került megszüntetésre a jogviszonyom, hiszen a munkaköröm és a feladataim az intézmények átadásával nem szűntek meg és az sem nyert bizonyítást a peres eljárás során, hogy munkámra az új fenntartó szervezetében nincs szükség.”

- [11] Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése sérelmének alátámasztásaként előadta, hogy a munkáltatói intézkedés eredményeként „előre nem látható, kiszámíthatatlan anyagi és egzisztenciális helyzetbe” került, továbbá a bírói döntés nem felel meg „a közigazgatás jogállamiságból fakadó törvény alá rendeltsége követelményének.” Megítélése szerint az ítélet szükségtelenül és aránytalanul korlátozza a közhivatal viseléséhez való jogát, illetve a Kúria a vitatott döntésében nem végezte el az alapjog korlátozhatóságára vonatkozó alaptörvényi tesztet sem, megsértve ezzel az Alaptörvény I. cikkében foglaltakat. Közzolgálati jogviszonyának megszüntetésére váratlanul, személyes meghallgatása nélkül került sor érdekérvényesítési lehetőségeinek teljes kizárásával, ami „lelkileg is nagyon megviselte”, vagyoni kára és elmaradt jövedelme pedig jelentős életszínvonalbeli visszaesést okozott családjában. Mindezek – állítása szerint – az emberi méltósághoz való jogának sérelmét eredményezték.
- [12] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria döntésével a köztisztviselői jogviszonya indokolatlan, hatékony jogvédelem nélküli megszüntetésének engedett teret, így jogviszonya arra okot adó jogszerű indok és törvényi korlátozás nélkül kerülhetett megszüntetésre, ezért sérültek a munkához, illetve a közhivatal viseléséhez való jogai is. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései megsértésének indokaként rámutatott arra, hogy – meglátása szerint – a Kúria a hatékony bírói jogvédelmet kiüresítette és szükségtelenül, aránytalanul korlátozta azzal, hogy ügyében „érdemi elbírálást nem biztosított és az indokolatlan, törvényi korlátok figyelembevétele nélküli, a törvény céljával ellentétes, megalapozatlan és önkényes munkáltatói döntést jogszerűnek ítélte.” Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga – általa állított – sérelmének megalapozásaként hivatkozott még arra is, hogy a Kúria „kizárólag a jogszabály szövegét vette alapul a döntésének meghozatala során”, azt érdemben nem vizsgálta, „a törvény célját és a bíróságok által lefolytatott bizonyítást, a feltárt tényeket figyelmen kívül hagyta”, a munkáltatói döntést pedig annak konkrét indokai ismerete nélkül, az alapul fekvő tények figyelmen kívül hagyásával fogadta el jogszerűnek, így a Kúria nem nyújtott számára „valódi, hatékony jogvédelmet a munkáltató indokolatlan, önkényes döntésével szemben.” Az indítványozó nézete szerint a Kúria annak ellenére nem vette figyelembe a megsértett jogszabályokra való hivatkozásait és érveit, hogy ő ezeket megjelölte és kifejtette, továbbá a kúriai eljárásban nem volt lehetősége előterjeszteni bizonyítékait, és nem élhetett azon jogaival sem, amelyek „pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés” meghozatalát segítették volna elő. Az indítványozó megítélése szerint az Alaptörvény 28. cikkének sérelmét eredményezte az, hogy a kúriai ítélet „a jogszabály szövegét nem annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte.”
- [13] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság elsőként az Ügyrendben meghatározottak szerint tanácsban eljárva az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt. Ennek során a tanács vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt formai és tartalmi feltételeinek teljesülését, és az alkotmányjogi panasz visszaautasítása esetén rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszaautasítás indokát.
- [14] 3.1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panaszt határidőn belül nyújtották be és az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság eljárására hatáskört biztosító rendelkezéseket. Az indítványozó érintettnek minősül, hiszen az alapul szolgáló eljárásban felperesként lépett fel, továbbá jogorvoslati jogát is kimerítette, amikor keresetet nyújtott be munkáltatója intézkedésével szemben. A Kúria támadott ítélete pedig a felülvizsgálati eljárást befejezte.
- [15] 3.1.1. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt utal arra, hogy az Abtv. 27. § a) pontja – és ezzel összefüggésben az 52. § (1b) bekezdés b) pontja – úgy rendelkezik, hogy alkotmányjogi panasz kezdeményezésére olyan bírói döntéssel szemben nyílik lehetőség, amely Alaptörvényben biztosított jogot sért. Az indítványozó a kúriai döntést támadó indítványát részben az I. cikk (1)–(3) bekezdéseiben és a 28. cikkében foglaltak általa állított

sérelmére alapítja. Az Alaptörvény ezen szabályai ugyanakkor nem minősülnek Alaptörvényben biztosított olyan jogoknak, amelyek vélt sérelmére alkotmányjogi panasz lenne alapítható. Az indítványozó állítása szerint a támadott bírói döntés a B) cikk (1) bekezdésében deklarált jogállamiság elvén alapuló jogbiztonság követelményének a sérelmét is okozta. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta azon korábbi értelmezését és gyakorlatát, amely szerint a jogbiztonság önmagában nem olyan Alaptörvényben biztosított alapjog, amelyre alkotmányjogi panaszt lehetne alapítani, arra csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén – lehet hivatkozni [lásd 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [9], 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]–[17], 3167/2016. (VII. 22.) AB végzés, Indokolás [13]]. Az indítványozó ugyanakkor a támadott bírói döntéssel kapcsolatosan egyik kivételnek minősülő eset vélt sérelmére sem hivatkozott. Mindezekből következően az alkotmányjogi panasz ezen részében nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában, valamint az 52. § (1b) bekezdés b) pontjában foglalt törvényi követelményeknek.

- [16] 3.1.2. Az Alkotmánybíróság rámutat arra is, hogy a kérelem akkor felel meg a határozottság követelményének, ha egyértelműen megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, valamint indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány érdemi elbírálásának akadálya, ha az indokolás hiányosságai miatt a kérelem nem felel meg a határozottság követelményének, illetve nem kapcsolja össze alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a sérelmezett döntéssel [3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11], 3102/2015. (V. 26.) AB végzés, Indokolás [24], 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]]. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény II. cikkének, XXVIII. cikk (7) bekezdésének, a XII. cikk (1) és (2) bekezdésének és a XXIII. cikk (8) cikkének sérelmére alapozott részei megfelelő, alkotmányjogilag értékelhető és releváns indokolás hiányában nem tesznek eleget a határozott kérelemmel szemben támasztott törvényi követelménynek [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].
- [17] 3.2. Az Abtv. 29. §-a az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását [lásd pl.: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18], 3094/2019. (V. 7.) AB végzés, Indokolás [16], 3073/2019. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [19]].
- [18] Az Abtv. 29. §-ával összefüggésben az Alkotmánybíróságnak jelen ügyben – figyelemmel a 3.1.1. (Indokolás [15]) és a 3.1.2. pontban (Indokolás [16]) foglaltakra – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapított panaszelemet kellett megvizsgálnia. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapítja, hogy az indítványozó bár állította, hogy álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joga is sérelmet szenvedett, a támadott kúriai ítélet vonatkozásában érvei, kritikája és kifogásai valójában törvényességi kérdésekre – így a bíróságok tényállás-megállapítására, a bizonyítás lefolytatására, a Kúria bizonyítékok értékelésére vonatkozó tevékenységére, jogalkalmazására és jogértelmezésére – vonatkoznak. A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése kapcsán az Alkotmánybíróság jelen döntésében is hangsúlyozza, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre.
- [19] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető az általános hatáskörű bírói szervezetrendszer egyik felülbírálati fórumának, az alkotmányjogi panasszal kapcsolatos hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmén keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja. Az Alkotmánybíróság az igazságszolgáltatásra irányuló tevékenység megítélésével összefüggésben értelmezi az Alaptörvény rendelkezéseit, és ezen értelmezéssel veti össze azt, hogy a bíróság jogértelmezése megfelelt-e ennek, illetve az alkalmazott jogszabályi rendelkezés teret engedett-e az Alaptörvény szerinti értelmezésnek. Alkotmányjogi, nem pedig szakjogi kérdésekben dönt tehát, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. Ezzel áll összhangban az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás és az ügyben alkalmazandó jog megállapítása és értelmezése, illetve mindezek bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás során a bíróságok, végső soron a Kúria feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, a bíróságok jogértelmezésének, valamint

- a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság mindezekre vonatkozó értékelő tevékenysége sem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {lásd pl.: 7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]; 3343/2018. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [20] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő kérdéseket” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes a tekintetben is, hogy a bizonyítási eljárás eredményének felülmérlegelésére az alkotmányjogi panasz-eljárás nem adhat keretet, mert ebben az eljárásban csak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség felülvizsgálatára kerülhet sor {3116/2014. (IV. 7.) AB végzés, Indokolás [54]; 3039/2014. (III. 13.) AB végzés, Indokolás [19]; 3027/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [21] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján jelen ügy kapcsán is vizsgálta, hogy a felülvizsgálati eljárás eredményeként hozott, az indítványozó által támadott ítélet részletes és a felülvizsgálati kérelem egyes elemeit érintő indokolást tartalmaz-e, és megállapította, hogy e tekintetben a panasz nem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét. Az indítványozó által előadott érvek és a kúriai döntés egybevetése alapján ugyanis az indokolási kötelezettség megsértése nem merült fel, mivel a Kúria az indítványozónak az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, indokait megvizsgálta és ennek értékeléséről számot adott, a jogerős ítéletet pedig e vizsgálata alapján helyezte hatályon kívül. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a Kúria döntésével és a számára hátrányos ítélet indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására.
- [22] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelme vonatkozásában nem alapozott meg olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel, ami a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokoltá tenné. Ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételnek sem.
- [23] A fentiek alapján az alkotmányjogi panasz nem felel meg tehát részben az Abtv. 27. § a) pontjában és 52. § (1b) bekezdése e) pontjában, részben az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételeknek, ezért az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdésének a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2019. július 2.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/374/2019.

• • •